

Arrest

nr. 237 166 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 oktober 2015, verklaart er zich op 4 november 2015 een eerste maal vluchteling. Op 30 oktober 2017 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bij 's Raads arrest nr. X van 17 december 2018 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd.

1.2. Na enkele keren naar Frankrijk te zijn gereisd en aldaar eveneens een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, verklaart verzoeker zich op 15 april 2019 een tweede maal vluchteling in België.

Op 22 oktober 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 23 oktober 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiek te zijn van origine. Op 4 november 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U bent geboren in het dorp Andar gelegen in het district Qarabagh van de provincie Kaboel. U bleef er uw gehele leven wonen, tot en met uw vertrek uit Afghanistan in 2015. Uw vader stierf toen u één jaar oud was en u bleef vervolgens met uw moeder alleen. Uw grootvader van vaders kant zorgde voor u beiden tot hij overleed. U was toen vijf jaar oud. Vanaf dat moment zorgde uw oom van vaders kant, M.A., voor u. Hij was woonachtig in het Siagherd district van de provincie Parwan. U bleef echter met uw moeder wonen in Qarabagh. U ging naar school tot de 7de graad. Erna werkte u op de velden van uw familie. U was de eigenaar van 1100 tot 1200 druivenstokken. Uw familie dreef handel in druiven en rozijnen. Uw problemen in Afghanistan begonnen na de dood van uw grootvader. U en uw moeder vielen toen onder de hoede van uw oom M.A.. Hij zou uw moeder onder druk gezet hebben met hem te huwen en hij zou u onder druk gezet hebben mee te vechten bij de taliban. Uw oom van vaders kant was immers in een familie van talibanleden getrouwd en was zelf een hooggeplaatst taliban lid. Toen u 16 jaar werd werden uw problemen met uw oom ernstig. Hij wilde u meenemen en opleiden tot Jihadist. Hij was ook van plan om met uw moeder te trouwen. U ging te rade bij uw oom van moederskant. Hij besloot u het land uit te sturen. U vertrok in augustus of september 2015 uit Afghanistan en u kwam op 30 oktober 2015 aan in België. Na uw aankomst in België vernam u dat uw moeder, die kampte met hartproblemen, overleden was.

Op 30 oktober 2017 werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Daarnaast werd geoordeeld dat er voor burgers in de provincie Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. U diende een beroep in tegen deze beslissing. Op 19 december 2018 werd de beslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

U reisde enkele keren naar Frankrijk waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Op basis van de Dublin reglementering werd beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van uw verzoek. Op 15 april 2019 deed u in België een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar de problemen met uw oom maar u stelde dat u tijdens uw eerste verzoek niet de waarheid had verteld. Zo zou uw oom wel degelijk met uw moeder getrouwd zijn. Zij zou een jaar voor uw vertrek overleden zijn aan een ziekte en uw oom zou getracht hebben om jullie gronden af te nemen. Uw oom zou ook geen lid zijn van de taliban. U legt geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Daarnaast werd geoordeeld dat er voor burgers in de provincie Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft uw gewijzigde verklaringen dient immers te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw eerste volgende verzoek nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen uw vorige verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over uw vluchtmotieven, uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt.

Op iemand die internationale bescherming vraagt rust namelijk de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, familiale samenstelling en uw vluchtmotieven. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U voerde aan dat u analfabeet bent en de raad opvolgde van personen die zeiden dat u moest zeggen dat uw oom lid was van de taliban (Verklaring volgend Verzoek dd. 8 oktober 2019, vraag 15). Dit kan echter niet aanvaard worden als geldige uitleg ter rechtvaardiging van uw handelwijze. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u trouwens dat u tot de zevende graad naar school bent geweest (CGVS dd. 21 september 2017, p. 5 en 11).

Maar, hoe dan ook dient opgemerkt dat u uw gewijzigde verklaringen over uw vluchtmotieven niet hebt gestaafd aan de hand van enige feiten of elementen. Het zijn dan ook loutere blote beweringen. U beschikt niet over enig (begin van) bewijs over het huwelijk van uw moeder, haar overlijden en uw klacht bij het dorpshoofd. Dat u zou liegen over het tijdstip van de dood van uw moeder en dat ook nog u zou verzwijgen dat u een klacht indiende bij het dorpshoofd, houdt trouwens geen steek.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op

https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf

op

<https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

of

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden

van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Qarabagh van de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een beoordelingsfout alsook op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel "(noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met een getuigenis van verzoeker bij zijn psycholoog.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Op 4 november 2015 dient verzoeker in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij wordt bedreigd door zijn oom langs vaderszijde, die lid is van de taliban en met zijn moeder wenst te huwen en die hem wil opleiden tot jihadist. Na zijn aankomst in België vernam verzoeker dat zijn moeder was overleden. Op 30 oktober 2017 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven en omdat er voor burgers in de provincie Kabul geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Bij 's Raads arrest nr. 214 147 van 17 december 2018 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd.

Na enkele keren naar Frankrijk te zijn gereisd, alwaar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende, dient verzoeker op 15 april 2019 onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in België in. Hij wijzigt zijn verklaringen en voert aan dat zijn oom langs vaderszijde geen talib is, dat deze oom met zijn moeder trouwde, dat deze oom zijn gronden probeerde af te nemen en dat zijn moeder een jaar voor zijn vertrek overleed ten gevolge van een ziekte. Hij legt geen bijkomende documenten voor. Op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de

Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn vluchtrelaas in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming grondig wijzigt. Waar hij ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming beweerde dat zijn oom langs vaderszijde een talib is die hem wenst op te leiden tot jihadist en die met zijn moeder wenst te trouwen, voert hij heden aan dat deze oom geen talib is maar dat hij met deze oom in een grondconflict is verwikkeld en dat deze oom wel degelijk met zijn moeder huwde maar dat zij een jaar voor verzoekers vertrek uit Afghanistan overleed ten gevolge een ziekte. Hij voert aan dat hij sinds zijn kindertijd slecht werd behandeld door zijn oom langs vaderszijde en diens familie en dat hij sedert het overlijden van zijn moeder niemand anders meer heeft in Afghanistan.

2.3.4.1. Met betrekking tot het in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming wijzigen van zijn verklaringen inzake zijn vluchtrelaas dient er vooreerst op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielsrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute, en dit reeds van bij het eerste interview. Aangezien verzoeker zowel in België als in Frankrijk reeds eerder een asielprocedure opstartte, kan eens te meer worden verwacht dat hij terdege op de hoogte is van de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Gezien voormelde medewerkingsplicht die op verzoekers schouders rust, doet de vaststelling dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen aflegde over zijn vluchtrelaas en zijn familie afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar verzoeker geen geldige verschoningsgrond aanbrengt voor het afleggen van leugenachtige verklaringen bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dienaangaande immers dat hij analfabeet is en dat hij op aanraden van derden deze leugenachtige verklaringen aflegde (administratief dossier, stuk 8, ‘verklaring DVZ’, verklaring 15). In het kader van zijn eerste verzoek om

internationale bescherming verklaarde verzoeker evenwel dat hij tot de zevende graad naar school ging en dat hij toen onder meer Dari, Pashtou en Engels als belangrijkste vakken had (gehoorverslag CGVS eerste verzoek om internationale bescherming (hierna: gehoor CGVS), p. 5-6), hetgeen aantoonde dat verzoeker wel degelijk geletterd is. Een bijkomende indicatie hiervan is de vaststelling dat verzoeker de aan hem in het kader van zijn asielprocedures voorgelegde documenten steeds met dezelfde vaste handtekening ondertekende, zowel tijdens zijn eerste als tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden analfabetisme en dient bijgevolg vastgesteld dat verzoeker de asielinstanties ook in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming bewust tracht te misleiden, hetgeen opnieuw zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt.

2.3.4.2. Vervolgens dient vastgesteld dat aan verzoekers gewijzigde verklaringen evenmin geloof kan worden gehecht. Naast de vaststelling dat verzoeker geen geldige verschoningsgrond kan doen gelden voor het afleggen van leugenachtige verklaringen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming (zie *supra*), komt hij inzake zijn gewijzigde verklaringen niet verder dan het opwerpen van blote beweringen die hij middels geen enkel (begin van) bewijs staakt. Dat zoals verzoeker opwerpt *“verwerende partij in het algemeen stelt dat documenten slechts een ondersteunend karakter hebben en dat er geen bewijswaarde wordt toegekend wanneer verzoekers verklaringen niet geloofwaardig worden geacht”*, dat *“verwerende partij informatie geeft over gemakkelijk frauduleus verkrijgen van documenten afkomstig uit Afghanistan”* en dat er gezien deze informatie moeilijk kan worden ingezien *“om welke reden verwerende partij zo een groot belang hecht aan het neerleggen van documenten”* is niet van aard het ontbreken van documenten in zijn hoofde te rechtvaardigen.

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat voor iedere vorm van internationale bescherming de verzoeker gehouden is tot de plicht tot medewerking. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet immers geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van de verzoeker alsook alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Door het ontbreken van documenten zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te geven voldoet verzoeker niet aan de op hem rustende medewerkingsplicht. *In casu* legde verzoeker noch in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming enig document ter staving van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming voor.

Verder dient vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn gewijzigd vluchtrelaas slechts zeer summier zijn. Verzoeker haalt slechts aan dat zijn oom langs vaderszijde van plan was om verzoekers gronden met daarop 1200 druivenplanten af te nemen, dat hij een deel van zijn gronden verkocht om zijn zieke moeder te helpen maar dat zijn oom het geld van de verkoop voor andere doeleinden gebruikte, dat zijn moeder een jaar voor zijn vertrek overleed ingevolge een ziekte, dat zijn oom en diens familie hem slecht behandelden en dat hij niemand heeft in Afghanistan (administratief dossier, stuk 8, ‘verklaring volgend verzoek’, verklaringen 15, 18 en 22). In zijn verzoekschrift benadrukt hij enkel het belang van *“familiale en andere ondersteuningsnetwerken in de Afghaanse maatschappij”* en verwijst hij naar algemene informatie met betrekking tot grondconflicten in Afghanistan. Waar verzoeker aanvoert dat hij door de commissaris-generaal niet werd gehoord inzake zijn gewijzigde verklaringen, dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal verplicht om in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming een persoonlijk onderhoud te organiseren. Hiervoor werd reeds gewezen op de medewerkingsplicht die op verzoekers schouders rust. Op de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker uitgebreid de kans om alle relevante informatie betreffende zijn tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming kenbaar te maken; wanneer hem op het einde van dit interview werd gevraagd of hij nog iets had toe te voegen, antwoordde hij als volgt: *“Sinds mijn kindertijd ben ik altijd slecht behandeld. Sinds het overlijden van mijn vader en door mijn oom die naar Qarabagh verhuisde. Verder heb ik niets toe te voegen.”* (eigen onderlijning) (administratief dossier, stuk 8, ‘verklaring volgend verzoek’, verklaring 22). Verder laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift na *in concreto* uiteen te zetten welke informatie hij zou hebben willen verschaffen in het kader van een eventueel persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De algemene informatie met betrekking tot grondconflicten in Afghanistan (verzoekschrift, p. 9-10) vermeldt zelf dat een individuele beoordeling (*“individual assessment”*) dient te worden gemaakt. Aldus is een loutere verwijzing naar deze algemene

informatie die geen betrekking heeft op verzoekers individuele situatie op zich geenszins voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Dat verzoeker slechts summiere verklaringen aflegt over het beweerd grondconflict met zijn oom, terwijl hij hierover bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming met geen woord repte doch wel leugenachtige verklaringen aflegde, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit grondconflict.

Waar verzoeker aanvoert dat hij sedert het overlijden van zijn moeder niemand meer heeft in Afghanistan, dient er vooreerst op gewezen dat hieraan hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht. Zo vermeldt verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij beroep kon doen op de hulp van zijn oom langs moederszijde en diens echtgenote (gehoor CGVS, p. 3-4 en 10), waar hij tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming stelt dat hij met deze oom contact had vanuit België en dat hij nog steeds in Qarabagh woont (administratief dossier, stuk 8, 'verklaring volgend verzoek', verklaring 20). Aldus heeft verzoeker wel degelijk nog familie in Afghanistan waarop hij ingeval van terugkeer een beroep zou kunnen doen. Bovendien werd hoger reeds vastgesteld dat aan de voorgehouden problemen met zijn oom langs vaderszijde geen geloof kan worden gehecht, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan ook op deze familiebanden een beroep kan doen. In zijn verzoekschrift komt hij dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie met betrekking tot het belang van "*familiale en andere ondersteuningsnetwerken in de Afghaanse maatschappij*" (p. 10). Een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, kan evenwel niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient dan ook vastgesteld dat verzoeker geenszins aantoont dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan geen beroep (meer) zou kunnen doen op een familiaal netwerk. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker intussen een volwassen, gezonde man is van ruim 24 jaar oud (geboortedatum: 1 januari 1996), die reeds sedert 30 oktober 2015 alleen in België verblijft, zodat eens te meer kan worden verwacht dat hij zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan kan beredderen.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming een aantal verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met hetgeen hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij Afghanistan in 2015 verliet (gehoor CGVS, p. 4 en 'verklaring DVZ', verklaring 21), terwijl hij heden verklaart Afghanistan te hebben verlaten in 2013 of 2014 (administratief dossier, stuk 8, 'verklaring volgend verzoek', verklaring 10). Ook verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij één jaar oud was toen zijn vader overleed (gehoor CGVS, p.7 en 'vragenlijst CGVS'), terwijl hij heden verklaart dat hij toen twee jaar oud was (administratief dossier, stuk 8, 'verklaring volgend verzoek', verklaring 15). Hoger is reeds komen vast te staan dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met zijn opleidingsgraad. In de bestreden beslissing wordt tevens terecht gewezen op het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zijn moeder overleed nadat hij zelf reeds in België was aangekomen, terwijl hij heden voorhoudt dat zijn moeder een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan overleed ingevolge een ziekte nadat zijn oom langs vaderszijde met haar was getrouwd. De Raad stelt ook vast dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming aanvankelijk niet wilde toegeven dat hij na zijn eerste verzoek om internationale bescherming België had verlaten en naar Frankrijk was geweest om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat hij dit pas toegaf nadat hij uitdrukkelijk met de informatie dienaangaande werd geconfronteerd (administratief dossier, stuk 8, 'verklaring DVZ', verklaring 14). Dit vormt in het licht van de op hem rustende medewerkingsplicht en de leugenachtige verklaringen die hij reeds aflegde (zie *supra*) een bijkomende negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

2.3.4.3. Rekening houdend met het geheel van wat voorafgaat, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Wat betreft uw gewijzigde verklaringen dient immers te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw eerste volgende verzoek nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen uw vorige verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over uw vluchtmotieven, uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt.

Op iemand die internationale bescherming vraagt rust namelijk de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de

Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, familiale samenstelling en uw vluchtmotieven. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U voerde aan dat u analfabeet bent en de raad opvolgde van personen die zeiden dat u moest zeggen dat uw oom lid was van de taliban (Verklaring volgend Verzoek dd. 8 oktober 2019, vraag 15). Dit kan echter niet aanvaard worden als geldige uitleg ter rechtvaardiging van uw handelwijze. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u trouwens dat u tot de zevende graad naar school bent geweest (CGVS dd. 21 september 2017, p. 5 en 11).

Maar, hoe dan ook dient opgemerkt dat u uw gewijzigde verklaringen over uw vluchtmotieven niet hebt gestaafd aan de hand van enige feiten of elementen. Het zijn dan ook loutere blote beweringen. U beschikt niet over enig (begin van) bewijs over het huwelijk van uw moeder, haar overlijden en uw klacht bij het dorpshoofd. Dat u zou liegen over het tijdstip van de dood van uw moeder en dat ook nog u zou verzwijgen dat u een klacht indiende bij het dorpshoofd, houdt trouwens geen steek."

Het ter terechtzitting neergelegde nieuwe stuk doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het betreft immers een op schrift gestelde persoonlijke verklaring van verzoeker die dan ook geen objectieve bewijswaarde heeft.

2.3.5. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de provincie Kabul in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo

Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Qarabagh van de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Het profiel van verzoeker, en het feit dat hij in geval van terugkeer in Afghanistan al dan niet de steun kan genieten van een familiaal of breder netwerk is een doorslaggevend element om te kunnen beslissen of verzoeker al dan niet persoonlijke omstandigheden vertoont die voor hem het risico verhogen slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in geval van terugkeer in Afghanistan.

Het blijkt inderdaad dat het hebben van ondersteunende netwerken in Afghanistan een voorwaarde is om toegang te hebben tot elke vorm van integratie en bescherming. Het gebrek aan zulke broodnodige ondersteuning is een persoonlijke omstandigheid die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verhoogt."

Er dient op gewezen dat elementen die reeds werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als individuele omstandigheden die de kans verhogen dat een verzoeker om internationale bescherming persoonlijk het slachtoffer kan worden van willekeurig geweld. *In casu* werd hoger reeds vastgesteld dat aan verzoekers bewering dat hij in Afghanistan niet kan rekenen op de steun van een familiaal netwerk geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*). Verzoeker brengt voor het overige geen andere elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van individuele omstandigheden het risico zouden verhogen dat hij specifiek geraakt kan worden door het willekeurig geweld in de provincie Kabul.

Verder voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering. Evenmin brengt hij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie in de bestreden beslissing opgenomen weblinks) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus blijft voormelde motivering onverminderd overeind.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader

van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor den erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER